

Universitätsbibliothek Wuppertal

Omnia Divini Platonis Opera

Plato

Basileae, 1551

Platonis vita et primo genealogia et genesis

Nutzungsrichtlinien Das dem PDF-Dokument zugrunde liegende Digitalisat kann unter Beachtung des Lizenz-/Rechtehinweises genutzt werden. Informationen zum Lizenz-/Rechtehinweis finden Sie in der Titelaufnahme unter dem untenstehenden URN.

Bei Nutzung des Digitalisats bitten wir um eine vollständige Quellenangabe, inklusive Nennung der Universitätsbibliothek Wuppertal als Quelle sowie einer Angabe des URN.

[urn:nbn:de:hbz:468-1-245](https://nbn-resolving.org/urn:nbn:de:hbz:468-1-245)

prouidentia prouidentem, insequi crudeliter & opprimere, ne forte quam deus omnipotens uult ubiq; uiuā, mortalis homo frustra perditā uelit. Dextera enim domini fecit uirtutem, dextera dñi iam exaltauit eam, non morietur, sed uiuet, & narrabit opera domini.

Sed quonam optime Laurenti nos ingens in Platonem ac nesciēs tenere modum, raptauit amor? Num in Platonis causa declamauimus, oratoriae facundiae principis? Satis enim superq; ipse pro causa declamauerit, apud eos praesertim qui perturbationib; uacui, a quos se praestiterint auditores. Te uero in praesentia minime adhortabor, mirum in modum ad haec omnia uoluntate propensum, ingenio promptum, studio eruditum. Sed optabo duntaxat, ut & legas feliciter, & felicissime uiuas, Marsilij tui memor. Dum uero Marsilium Ficinum nomino, Philippum quoq; Valorem Academicum nostrum intellige pariter nominatum. Nam si Valor atq; Marsilius in Platone defendēdo, & in te amando idem sunt, proculdubio inter se quoq; sunt idem. Valorem tibi Laurenti singularis sua uirtus probat, Platonicus honor laudat, incredibilis in te amor ualde commendat.

PLATONIS VITA ET PRIMO GENEALOGIA ET GENESIS.

PLATO Atheniensis Aristonis & Perictiones siue Potone filius à Neptuno genus utrinque ducit. Nam Solon à Nereo & Neptuno descendit. Solonis uero frater Dropides Critiam maiorē genuit: à quo Calascerus ortus duos habuit filios, Critiā scilicet minorem, qui unus ex triginta Athenarum gubernatoribus fuit, atq; Glauconem Charmidis & Perictiones patrem. Perictione uero Aristoni nupta, Platonem peperit & Adimantum & Glauconem. Faeminam quoq; Potonam: quae Eurymedonti nupta, peperit Speusippum. Rursus Aristo Platonis pater à Codro filio Melanti descendit, cuius iterū in Neptunum sicut & Solonis originem referunt. Ferunt Athenis celebre esse, Aristonē

Perictione cum esset speciosissima congređi conatum esse. Verum fuisse illius conatus irritos, uidisseq; in somnis Apollinem, atq; ab eo iussum mundam à cōiugali copula quoad pareret, seruauisse. Quod & Laertius & Polycrates scribūt. Nascitur Athenis uel in Aeginea à Troia captiuitate anno septingentesimo quinquagesimo sexto ab Vrbe condita trecentesimo tertio, ante Christi aduētum quadringentesimo uigesimo tertio, Platonis Genesim qualem adulescens audiueram in libro de Amore significauit: sed nunc adducam qualem Iulius Firmicus Astronomus describit. Cuius opinionem hac in re existimo ueriores. Est autem eiusmodi: In ascendente aquario Mars, Mercurius, Venus. In secunda, Sol in piscibus. In quinta, Luna in Geminis. In septima, Iupiter in Leone. In nona, Saturnus in Libra. Hanc Genesim Iulius Firmicus asserit significare uirum, qui mirabili eloquentia polleat, caelestiq; ingenio ad omnia secreta diuinitatis accedat.

*Plato ante 3. sept. ad -
uirtutem uelut 423.*

EDUCATIO, INDOLES, ERVDITIO, SOBRIETAS PLATONIS.

PERTVR, cum in cunis esset, labijs infantis apes mel infudisse, eloquentiae futurae praesagium. Aiunt Socratem uidisse per somnium oloris pullum sibi in gremio plumescere, qui continuo exortis pennis, expansis alis in altum euolans, suauissimos cantus ediderit. Postridie quum à patre sibi Plato commendatus esset, hunc esse cygnum quem uiderat dixisse. Poetico stylo in adolescentia floruit. Elegias composuit, & tragedias duas, quas & ipse igni dedit, cum primum animum ad philosophiam applicuisset. Primis literis à Dionysio praepatore imbutus est, deinde Socratem audiuit uigesimo annu etatis agens. Post Socratis mortem Cratylo Heracliti discipulo, & Hermogeni Parmenidis philosophiam tuenti sese accommodauit. Cum esset annorum duodetriginta, Megaram se ad Euclidem cum alijs Socraticis contulit. Hinc Cyrenē profectus, Theodorum mathematicū audiuit, atq; inde in Italiā ad Pythagoreos Philolaū & Architam Tarentinū Eurytumq; concessit. Ab his in Aegyptū ad prophetas & sacerdotes se recepit. Deceuerat ad Indos Magosq; progredi: uerum propter Asiae bella à proposito destitit. Regressus demū Athenas, in Academia uitam duxit: quem insalubrē Atticae locum dicitur elegisse, q. etiam diuus Basilus et Hieronymus cōprobāt, ut nimis bonus corporis habitus ceu uitis nimia luxuries amputaretur. Erat enim et speciosissimo et robustissimo corporis habitu. Vnde & à latis humeris, ampla frōte, et egregio totius corporis habitu orationisq; ubertate, Plato est nūcupatus: cum ante nominatus fuisset Aristocles. Nihil in eo deforme, nisi forte uox aliquantulū gracilis, & nescio quid sub ceruice gibbosum eum aliquantulum deformabat, ob Academiae habitationē passus est quartanam febrem mensēs decem atq; octo: sed sobrietate & diligentia sua uires post febrem ualidiores quā ante recuperauit.

*XX. annos uelut 423
uirtutem plato.*

*Aut Aristoteles dicitur fuisse
lunus propter latus gūm
uox, quoniam fuit
ut fuisse uelut soling uox
pauca habitus in uirtute
uirtutem, plato est uirtutis.*

PLATONIS VITA
MILITIA ET NAVIGATIO PLATONIS TRINA

MILITAVIT ter. Primo in Tanagram, secundo in Corinthum, tertio in Delum, ubi etiam uita aeterna potitus est. In Siciliam ter nauigauit. Primo ut insulam & aetnae miracula crateresq; uideret. Agebat tunc quadragesimum aetatis annum: quo etiam tempore Dionysius Hermocratis filius ut secum loqueretur, impulit: ubi cum ille de tyrannide differeret, dicens non id prestare quod sibi soli esset utile, nisi uirtute etiam excelleret, offensum tyrannum atq; iratum dixisse aiunt: Verba tua otiosorum senum sunt. At ille: Et tua inquit, tyrannidem sapiunt. Ad haec indignatum tyrannum primo quidem illum necare uoluisse. Deinde uero a Dione & Aristomene obsecratum, id minime effecisse: uerum Polidi Lacedaemonio qui per id tempus legatus ad se uenerat, cum tradidisse ut uenundaretur. Eum ille in Aegina adductum uendidit. Quo tempore & Charmander taquam mortis reum accusauit. Sane iuxta peruulgatam apud eos legem, capitale erat, si quis Atheniensium eam insulam adisset. Ceterum cum a quodam fuisset allegatum, disciplina gratia eum philosophum ascendisse, legemq; illam de hominibus, non de philosophis qui super homines sunt, loqui, absolutum eum dimisere, neq; occidendum, sed uendendum decreuerunt. Aderat forte Anniceris Cyrenaicus, qui eum uiginti minis redemit, remisitq; Athenas ad amicos. Polidem uero a Cabria superatum, & postmodum in Elice fuisse submersum fama est, demonio sibi nunciante talia illum philosophi gratia perpeti. Non tamen quieuit Dionysius. Verum cum cognouisset quae illi contigerant, scripsit Platoni, orans ne in se maledicta intorqueret. Ad quem ille scripsit, non tantum sibi a philosophia superesse otij, ut Dionysii meminisset. Obrectatoribus quibusdam Platonem a Dionysio derelictum obiectantibus respondit, immo uero a Platone Dionysius est relictus. Secundo profectus est ad Dionysium iuniorem, ab eo & Dione philosophandi gratia accersitus: haec quoq; spe ductus, se suis consilijs effecturum, ut illic ex tyrannide, aut republica fieret, aut regnum: uisurumq; quod iamdiu uehementer optabat, gubernationem scilicet quandam maxime philosophicam, in qua uel gubernent philosophi, uel gubernatores philosophentur. Putabat enim ciuitates non aliter posse miseria euitare. Id omne non ui aut dolo, sed philosophicis rationibus persuaso Dionysio fieri cupiebat. Sed quarto serè mense post Platonem accessum, Dionysius falsis impulsus calumnijs Dionem quasi tyrannidi insidiantem expulit. Platonem uero libenter amplectebatur. At Plato in patriam redijt. Tertio accessit, Dionem Dionysio reconciliaturus, & ab utroq; iterum atq; iterum obsecratus, rogatus etiam ab Archyta. Tunc & Dionysius uitatam illi triremem obuiam misit, & Archedemum Pythagoricum oratorem, nobilesq; permultos, & ipse quadrigis albis egredientem excepit. Postulauit Plato promissam Dionis restitutionem, atq; insuper urbem ac homines qui iuxta constitutam ab eo rempublicam uiuerent. Idq; ille quamquam pollicitus, implere detrahit. Cum uero Plato palam Dionysium redargueret, quod defellisset fidem, tum sibi de Dione restituendo, tum Theodoti suo de Heraclide seruando: infensum deinde habuit Dionysium: unde in summo uiuebat periculo, ne a militibus interficeretur. Sed Architas Tarentinus Salmiscum misit ad Dionysium oratorem una cum nauis, rogans ut Platonem dimitteret. Ille eum dimisit, ac praebuit comitatum: Plato in patriam redijt. Dionysius paulo post a Dione ciuibsq; pulsus tyrannide, criminis in philosophum commissi poenas dedit. Plato miro quoda honore exceptus est in patria. Ibiq; ad Rempub. accersitus accedere noluit: quia plebs malis se moribus assuefecerat.

QVIBVS PLATO LEGES DEDERIT

HERTVR Arcadas & Thebanos condita ciuitate honeste magnitudinis, rogasse illum, ut eam rempublicam institueret. Verum illum cum eos intellexisset aequalitatem sectari nolle, profectum non esse. Syracusanis uero expulso tyranno leges dedit. Et Cretensibus Magnesia nuper condita siue instaurata ciuitate, scripsit leges duodecim in libros digestas. Misit ex familiaribus suis Aristonymum ad Arcadas legibus instituendos, ad Ilios Phormionem, ad Pyrcos Meledimum.

CONTINENTIA, GRAUITAS, COMITAS PLATONIS

MIXIT autem coelebs & sobrius admodum, & ut Aurelius Augustinus perhibet, castus. Vnde & in senio sacra naturae fecisse dicitur, ut se apud uulgos a crimine sterilitatis absolueret. Iuuenis adeo uerecundus, adeo compositus fuit, ut nunquam ridere, nisi modice, deprehensus sit. Iratum uero uidit nemo. Vnde apud Platonem educatus puer cum ad parentes reuersus uociferatem uideret patrem, nunq; inquit hoc apud Platonem uidi. Semel tantum clam subiratus est puero grauitate delinquenti. Sed Xenocrati inquit: Cede tu hunc puerum. Ego enim quia iratus sum, nequeo. Edebat quolibet die aut semel tantum, aut bis, parcissime. Dormiebat solus. Contraria uita multum uituperabat. Ad amados adulescentes, quem admodum & Socrates suus uidebatur paulo pronior, uerum uterq; tam ratione continens quam sensu procliuius. Quam diu ne isti amauerint, & quo pacto que de amore locuti sunt, exponantur, satis in libro de amore tractauimus. Optabat memoriam

AVTORE MARSILIO

memoriã sui uel in libris, uel in amicis relinquere. Et si melancholicus erat, profundissimiq; ingenij, ut scribit Aristoteles, iocis tamen plurimis utebatur, atq; Xenocrate & Dionem seueriores sepiissime admonebat, ut Gratijs sacra facerent, quo iucundiores gratioresq; redderentur. Platonis autem grauitati comitas erat admixta.

DISCIPVLI PLATONIS PRAECIPVI

DISCIPVLI eius fuere, Speusippus Atheniensis, Xenocrates Calcedonius, Aristoteles Stagiarites, Philippus Opuntius, Hestæus Perinthius, Dio Syracusanus, Amycles Heraclotes, Erasus & Coriscus Scepsij, Timolaus Cyzicenus, Hebion Lampfacenus, Pithon & Heraclides Aenij, Hippothales & Calippus Athenienses, Demetrius Amphipolites, Heraclides Ponticus, & complures alij: & cum his mulieres duæ, Lasthenia Mantinea, & Axiothea Phlyasia: quæ uirili utebantur ueste. Theophrastum item illius fuisse auditorem ferunt, & Hyperidem oratorē. Chamæleon & Lycurgum, & Demosthenem quoq; fuisse ipsius studiosum, & Mnesistratum. Vestibulo Academiæ inscriptum erat. Nemo huc geometriæ expers ingrediatur. Quod quidem non solum de linearum, sed etiam de affectuum debita mensura uolebat intelligi.

LIBRI QVOS SCRIPSIT PLATO, AC A POSTERIS
in quaterniones nouem collecti.

PRIMA QVATERNITAS

Euthyphro: uel de Sanctitate
Apologia Socratis: id est defensio
Crito: uel de eo quod is egit in carcere cum Socrate:
uel de agendo
Phædo: uel de animi immortalitate, uel de anima

Laches: uel de fortitudine
Lysis: uel de amicitia

SEXTA

Euthydemus: uel litigiosus
Protagoras: uel de moribus sapientiæ professorum
Gorgias: uel de rhetorica
Meno: uel de uirtute

SECUNDA

Cratylus: uel de recta nominum ratione
Theætetus: uel de scientia
Sophista: uel de ente
Ciuilis: uel de regno

SEPTIMA

Hippias maior: uel de pulchro, uel de honesto
Hippias minor: uel de mendacio
Io: uel de furore poetico, uel de Iliade
Menexenus: uel de Attica antiquitate, uel Epitaphius

TERTIA

Parmenides: uel de uno omnium principio, & de ideis
Philebus: uel de summo bono, uel de uoluptate
Conuiuium: uel de amore
Phædrus: uel de pulchro

OCTAVA

Clitopho: uel exhortatorius
De Republica libri decem, uel de iusto
Timæus: de mundi natura
Critias: uel Atlanticus, uel de Atlantica antiquitate

QVARTA

Alcibiades primus: uel de natura hominis
Alcibiades secundus: uel de uoto
Hipparchus: uel de studio lucrandi: uel de lucri cupiditate
Amatores: uel de philosophia

NONA

Minos: uel de lege
De legibus libri duodecim
Epinomis, id est, legum appendix, uel philosophus
Epistole duodecim

QVINTA

Theages: uel de sapientia
Charmides: uel de temperantia

HOS omnes Platonis libros ipsi è Græca lingua transfulimus in Latinam. Tres uero sunt Platoniorum species dialogorum. Aut enim sophistas confutat, aut adolentes adhortatur, aut docet adultos. Quæ in epistolis, uel in libris de legibus, & Epinomi Plato ipse suo differit ore, certissima uult haberi. Quæ uero in cæteris libris, Socratis, Timæi, Parmenidis, Zenonis ore disputat, uerisimilia.

PLATONIS VITA
ELOQUENTIA, SAPIENTIA,
autoritasq; Platonis.

STYLVVS Platonis ut ait Aristoteles, medius inter solutam orationem & carmen fuit, suauitas & copia tanta, ut Cicero Platonem & intelligendi & dicendi grauisimum autorē fuisse dixerit. Adiecit, si Iupiter humana lingua loqui uoluisset, nō alia quā Platonis lingua fuisse locuturū. Doctrina uero tanta in eo, ut cum ante illum omnes inter Grecos illustres, ad externas gentes sapiētiae gratia peregrinati fuissent, post Platonis tempora ceterae nationes Athenas confluerint, & Aristoteles tam miro ingenio praeditus, ac nouae heresis audissimus, cum Platonem iam penē adultus adisset, uiginti eum continuos annos audiuerit. Adde quod prius quā adiret Platonem, iam literis prouectus erat. Deinde Platonem solum habuit praecceptorem. Mitto quod à Cicerone scribitur: Malo cum Platone errare, quā cum ceteris recte sentire. Praeterea quod unā cum Panetio illum appellat Homerum philosophorum. Mitto illud Quintiliani: Quis dubitet Platone esse praecipuum, uel acumine differendi, uel eloquendi facundia diuina quadam & Homericā? Multum enim illius oratio supra prosam orationem, & quam pedestrem Graeci uocant, surgit: ut mihi non humano ingenio, sed Delphico quodam oraculo uideatur instinctus. Diuina quadam sapientia & probitate mirabilem autoritatē etiam in patria, quod rarissime fieri solet, sibi comparauisse uidetur. Reuersus ex Sicilia Plato, cum ad magnificentissimam illam Olympiorum celebritatem quasi quendam orbis terrarum cōuentum peruenisset, tam letis cunctorum occurribus exceptus est, ut ē caelo deus ad mortales demissus uideretur. Ludos deserui, Athletarum spectacula relinquit, Pugiles solos omitti cerneret: & quod admirabilius est, qui tam longis terrarum marisq; tractibus, pascendorum oculorum animorumq; & aliorum gratia ad Olympia uenerant, omnis uoluptatis obliti Platonem adibant: Platonem intuebantur, in Platone perinde atq; amoenissimo diuersorio conuiescebant. Cum tragœdiam quis referret, nec quispiam praeter Platonem adesset, obiectantibus quibusdam dedecori esse illi quod nemo praeter unum adesset, respondit ille: Et hic unus plus est, quā Atheniensis populus.

CHARITAS, MAGNANIMITAS
sanctimoniaq; Platonis.

QUAM magno & constati animo: praesertim in amicorū causa fuerit, declarat eius epistola. Tyrannum sepe quod iniuste gubernaret: quod uicinos falleret, etiā praesentibus, testibus audacter redarguebat, tantū aberat ut illi assentiret. Mitto minutiora illa, quale illud est quod iusserat Dionysius in cōuiuio ut singuli purpura induti saltaret, saltauit protinus Aristippus: Plato uero noluit: dicēs non cōuenire philosopho muliebria. Et cōtēptus tyrāni, Dionisq; defensio. Praeterea Cabriae fortissimo duci Crobylus accusator improbus diem dixerat, et capitis iudiciū intentauerat. Quocirca cum à reliquis destitutus ciuibus metu periculi in arcem ascenderet, solus Plato auxiliū praestaturus semper illi adsuit. Cū uero calumniator Crobylus ut eum à patrocinio deterreret minitans dixisset: alius defensionē praestaturus aduentas, ignorās quod te quoq; Socratis uenenum expectat. Ipse respondit: Olim Crobyle cum patriae dignitati militabam, in tolerandis periculis haud segnis eram: nunc pro officio, & amici salute licet ferrum ac uenena mineris & ignē, nullum recusō discrimē. Cum Socrates carcere iniustissime inclusus esset, Plato pecunias cōgregauit, ut redimeret innocētē. Et dum iudiciū agebatur, ascendens in suggestum, sic coepit orare: Cum minor natu sim uiri Athenienses omnibus qui tribunal ascenderunt. Verū tyrannici iudices ueriti, ne autoritate & eloquentia sua ciues moueret, interpellauerunt repente, reclamauerunt, descende. Plato domū abiit. Nam quantum illi male mentis morbo, tantū hic tunc morbo corporis laborabat. Socratis uero persecutores poenas paulo post dederunt. Cum ex cōdiscipulis quidam instigaretur inuidia Xenocratem adeo Platoni gratum acceptumq; esse, ut in eum cōflaret inimicitias, multa in Platonem Xenocratis maledicta renunciauit. Plato medio sermōe criminationē respuēs, obaudit. Instat obtrektor uultus seueritate crimen affirmans. Deniq; deos oēs, ac deas obtestanti, Plato ut ab eius sese pertinacia solueret, esto inquit. Sed ea Xenocrates fide ac grauitate pollet, ut nisi sic expedire iudicasset, dicturus ea nunquā fuisset. Grauitatem magnanimitatemq; Platonis imitatu fuisse Xenocratē dilectū eius discipulum, testis est uita Xenocratis apud Diogenem, quae quidem est fortitudinis & sanctitatis exemplar. Imitatum quoq; fuisse Dionem: Plutarchus est testis. Praeterea Philiscus Lycurgi oratoris uitam describens: Magnus uir inquit fuit Lycurgus, multa q; sunt ab eo gesta praecclare, quae facere nemo potuisset qui nō fuisset Platonis auditor. Demosthenes cum Antipatrum fugeret: Archie blandis uerbis se ei uitā seruaturū pollicētī, absit, inquit, ut uiuere turpiter malim quā honeste mori: postq; Xenocratē et Platonem de immortalitate animi differētes audiui. Idem scribens ad Heracleodorū quendam cōdiscipulū suum, atq; eum reprehendēs, quod postquā Platonem audierat, negligeret bonas artes, et uitā parum honeste duceret, Nonne, inquit, erubescis ea negligere, quae à Platone accepisti? Dionysius ad Speusippū scribēs, ait: Plato quidem gratis sua limina terentes docebat. Tu uero tributa exigis, & à uolentibus ac nolentibus accipis. Laertius quoq; carpit eundem, quod non sicut Xenocrates Platonis castitatem & fortitudinem, mansuetudinēq; fuerit imitatus.

illud

illud uero de fortitudine Xenocratis tacere nō possum, quōd cum Platoni Dionysius diceret: Caput tibi quispiam tollet, Xenocrates qui aderat, inquit, Nemo istud prius quā meum hoc abscindet.

SENTENTIAE ET PROVERBIA
Platonis.

DE Aristotele et Xenocrate hęc Plato dicebat. Hui qualem equū, qualemq; asinum iungēdos assumpsit. Aristoteles quidē freno indiget: Xenocrates uero calcaribus. Erat inter discipulos eius lautus nimis, & curande cutis studiosissimus adolescens, quem Plato rogauit: Quousq; tibi carcerē edificare perges? Quoties hominem amore irretitum uideret, ille aiebat, proprio in corpore mortuus est, uiuit in alieno. Addebat: Qui se ipse alterius grātia deseruerit, omnium esse miserrimū: quippe qui neq; se possideat ulterius, neq; alterum. Platonis quidam familiaris uir doctus, eum orabat ut sibi aures paulisper accōmodaret libellum a se editum lecturo. Rogatus subinde a Platone, quæ libri esset inscriptio, respondit, Contradicēdum non esse. Cui Plato: cur igitur ipse hoc factitas? Cur contradicentibus contradicis? Cur me consulis, si tibi prohibes contradicis? Leo cuius potens in cœtu carpebatur, quōd magnas & immodestas in senatu uociferationes habuerat. Plato hoc ipsum, inquit, est uere leonem esse. Diogeni Cynico dicenti, quod humana quidem ista uideret, ideas uero nequaquam. Cui mirū inquit? Oculos enim quibus ista uidentur habes & uteris, mente uero non uteris, qua sola ille certantur. Mirantibus discipulis, quod Xenocrates in omni uita seuerus, nescio quid risu excipiēdum dixisset: Quid inquit miramini inter spinas aliquando rosas & lilia nasci? Ad iuuenes crebro dicere solebat: Otio labores antepone, nisi forte rubiginem splendori prestare putatis. Iuuentutem ad beatam uitam hac ratione sepiissime incendebat. Contrariam uirtutis ac uoluptatis naturam animaduerte. Huius enim momentaneam dulcedinem subita poenitentia sequitur, dolorq; perpetuus: illius autem breues labores, æterna uoluptas. Cum uidisset quendā alea ludentem, arguit: et cum ille, quam parua reprehendis diceret, Plato respōdit: At nō est paruū consuetudo. Ebrijs et iratis consulere solitus erat, sese ut in speculo studiose intuerentur: ab eiusmodi statim fœditate discessuros. Ebrietatem & somnum ualde detestabatur. Aiebat plurimum referre ad pueritiam educandam ut honestis solum gaudere pueri assuescerent. Alioquin uoluptatem dicebat escam esse malorum. Addebat sanitatem animi ueram esse philosophiam, ceteras uero facultates non tam philosophiā quā ornamenta uideri. Nihil sanæ menti suauius esse quā uerū dicere et audire. Veritate enim nihil est melius uel durabilius. Interrogantibus quibusdam, quænam possessionum genera filijs essent potissimum comparanda: Ea dixit quæ non grandinem, non hominum uim, non ipsum deniq; Iouem extimescerent. Demodoco de filij eruditione consultanti, qualis inquit in arbusculis plantandis dirigendisq; talis & in filijs gignendis, & instituendis cura esse debet. Hic labor, illic uoluptas. Cauendum autē ne in hoc sopiti, in illo plus quā uigiles uideamur. Philedono cuiquam Platonē carpeni, quōd non minus in discendo quā in docendo studiosus ac sedulus esset, & quoad discipulus esse uellet interroganti: quoad inquit meliorem ac peritiorem esse me non poenitebit. Interrogatus quidnā inter peritum imperitumq; interesset: quod inter medicum egrotūq; respondit. Principibus nullum præstantius prædiorū genus esse dicebat, quā eorum familiaritates hominum, qui cauponari nescirent. Principi non aliter necessariam esse sapientiam, quā corpori animam. Beatissimas fore res publicas, si aut philosophi dominantur, aut saltem qui gubernant, diuina quadam sorte philosophentur. Nihil enim pestilentius esse potestate & audacia, quā ignorantia comitetur. Tales quoq; subditos esse solere, quales principes uideantur. Magistratui non proprium bonum, sed publicum cogitādum: non partem solum ciuitatis quandam, sed totam esse curandam.

QUANTVM PLATO NEGLEXIT HVMANA,
quantum diuina dilexit.

REPETEBAT quotidie sola æterna esse uera: Temporalia uero uerisimilia. Dormire in corpore animum. Et quæ sensus appetit aut timet, nihil aliud esse quā somnia. Itaq; hęc omnia penitus contemnenda. Et ut mala uidentur quibus plenus est mundus, ad æterna confugiendum: aliter enim deuitari non posse. Ipse quoq; quæ præcipiebat, impleuit. Nam cum & hereditario quodam iure & ciuim fauore princeps in Republica esset futurus, omnem prorsus ciuilem respuit dignitatē. Cum patrimonio ditissimus esset, siatribus largitus est omnia præter suburbanum prædiolum, quā academiā nominabant. hoc solo contentus uixit. Et si præceptor amicusq; principum extitit, diuitias tamen a his nullas accepit. Solebat rex Dionysius dicere, Aristippus semper pecunias petit, Plato semper libros. Adde quod neq; uxore duxit, neq; uixit in urbe, ab omnibus liber, soli seruiens ueritati. Vnde diuus Hieronymus inquit: Plato Aegyptum & Architam Tarentinum eamq; oram Italiae quæ quondam magna Græcia uocabatur, laboriosissime peragravit, ut qui Athenis magister erat & potens, cuiusq; doctrinam Academiæ gymnasia personabant, fieret peregrinus atq; discipulus, malens aliena uerecunde discere, quā sua impudenter ingerere. Deniq; cum literas quasi toto orbe fugientes persequitur, captus a piratis & uenundatus, etiam tyranno crudelissimo paruit captiuus, uinctus est seruus, tamē quia philosophus, maior emente se fuit. Hęc Hieronymus.

PLATONIS VITA

PIETAS ET GRATITUDO PLATONIS

GRATVS deo fuit, à quo principium cogitandi, dicendi, agendi, omnibus in rebus, & faciendum dicebat esse, et ipse semper efficiebat. Præterea deo gratias agebat quotidie, quod homo natus esset non brutum: quod Græcus non barbarus: quod temporibus Socratis. Quam gratus præceptoribus fuerit, omnibusque amicis, testimonio sunt eius dialogi. In quibus mirifice eos omnes honorat, atque Socrati libros suos attribuit. Non solum enim illum in omnibus penè dialogis disputantem inducit, sed etiam omnia à se composita, scribit non sua, sed Socratis esse.

QUAE PLATO AFFIRMARIT

IN HIS quæ sensibus subiacent, partes Heracliti tuebatur. Porro in his quæ ad intelligentiam pertinent, Pythagora maxime acq̄iescebat. In rebus aut̄ ciuilibus Socratem suum amplectebatur. quæ ubiq; asseuerabat, hæc sunt. Deum omnibus providere. Animas hominum immortales esse. Bonorum præmia, malorum supplicia fore. Augustinus in libro contra Academicos inquit, Christi auctoritatem omnibus anteponendam. Si autem rationibus agendum sit, apud Platonicos reperire se dicit, quod sacris Christianorum literis non repugnet. Idem Dionysius Areopagita significauit: Eusebius postea & Cyrillus latius declarauerunt. Hinc Augustinus in libro De uera religione: Platonicus inquit paucis mutatis Christiani fierent. Atq; in confessionibus, narrat se proœmium Ioannis Euangelistæ formè totum apud Platonicos reperisse. Propterea in secundo de Ciuitate dei inquit: Labeo Theologus apud gentiles, Platonem inter semideos connumerandum putauit, sicut Herculem atq; Romulum: semideos autem heroibus antepōnit, sed utrosq; inter numina collocat. Veruntamen istum quæ appellat semideum non heroibus tantum, uerum etiam dijs ipsis præferendum esse non dubito. Vnde inquit se Platonicos ante alios elegisse, quia de rebus diuinis atq; humanis rectius admodum quam ceteri philosophi senserint. Quod & Marcus Varro antea iudicauerat. & Apuleius Platonem, non tantum heroibus superiorem fecit, sed dijs æqualem, quia uidelicet diuinarum rerum adyta penetrauerit. Plato tanta fuit modestia præditus, ut cum mirabilem sibi auctoritatem ante alios cõparauisset, tamen interrogatus à quodam quatenus præceptis suis parendum foret, responderit: quoad in terris appareat sacrator aliquis, qui fontem omnibus ueritatis aperiat, quem deniq; sequantur omnes. Addidit, nihil suo, sed diuino tantum lumine reperisse. Quid aut̄ in philosophia senserit, satis in libro de Amore, & Theologia nostra tractauimus.

REDITVS PLATONIS IN PATRIAM
cœlestem & laudes.

NATALI suo decepsit, et annu unu atq; octoginta impleuit, sine ulla dubitatione. Ideo magi, qui tunc Athenis erant, Platoni immolauerunt, amplioris fuisse sortis quàm humane rati, quia cõsummauisset numerum perfectissimu, quem nouem nouies multiplicata conficiunt. Atq; quod mirum est, ad huc in eadem ætate, et in eo ipso die scribebat. de quo Cicero inquit: Est etiã quiete, et pure, atq; eleganter acta ætatis placida ac leuis senectus, qualem accepimus Platonis, qui uno & octogesimo anno scribēs mortuus est. Seneca etiã affirmat id Platoni sobrietatis et diligētiae beneficio cõtigisse. Alij inter scribendū, alij discumbentē in nuptijs remotis dapibus inter differendū ad superos rediisse. Aristoteles in tēplo aram Platoni statuamq; sacrauit hoc epigrammate: Aram Aristoteles hanc Platoni dicauit, uiro quem nefas est à malis laudari. Addit Aristoteles.

Qui solus uita, doctrina, moribus, ore
Admonuit cunctos, & monimenta dedit:
Ut uirtute queant felicem ducere uitam.
Nulla ferent talem secula futura uirum.

Adiunxerunt & sapientes alij in Platonis laudes carmina plurima: sed præcipua epigrammata tria. Primi hæc est sententia: Temperantia, iustitiãq; excelluit omnibus, tantum uero sapientia superauit, ut omnem prorsus inuidiam superauerit. secundi hic est sensus: Plato in deorum numerum est translatus. Longinquæ hunc nationes honorant: qui diuinam uitam ipse nouit, alijsq; monstrauit. Tertij sententia est huiusmodi. Phœbus Aesculapium genuit & Platonē, ut ille corporibus, hic animis mederetur. Præterea Mithridates Persarum rex Platonis statuam in Academia ita locauit inscriptam: Mithridates Rhodobati filius Perses Musis imaginem Platonis dicauit, Syllanionis opus. Ex his omnibus id Plato est consequutus, ut Græci Aristotelem quidem dæmonium: Platonem uero diuinum cognominauerint. Quia uidelicet ille & uita humanus & scientia naturalis maxime fuerit, Hic autem scientia simul & uita sese potissimum ad diuinum contulerit.

Hic Socrati ad Apollinem
Dionysius Areopagita
nensis homo populi
cõfessionibus sibi
tem atq; Platonem
philosophi cõp
Plato in i
illo p
Elegit
m
demonia. S. N.

TABULA

- 1 Hipparchus de
- 2 De philosophia
- 3 Theages de
- 4 Menon de
- 5 Alcibiades primus
- 6 Alcibiades secundus
- 7 Minos de
- 8 Euthydemus de
- 9 Parmenides de
- 10 Philebus de
- 11 Hipparchus de
- 12 Lyois de
- 13 Theages de
- 14 Iohannes de
- 15 Sophista de
- 16 Cratylus de
- 17 Protagoras de
- 18 Euthydemus de
- 19 Hipparchus de

Nescio quomodo
philosophi
Euthydemus
protagoras
philosophi